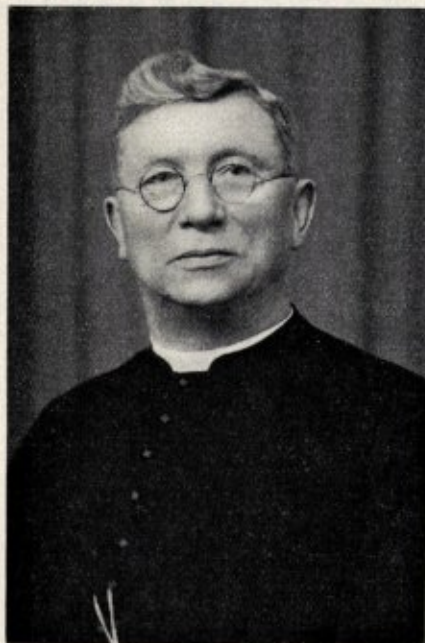

UIT EIGEN KRING.

H. NILLESEN
1900 — 31 Maart — 1950.
Pastor Jubilaris.

Op de dag dat dit Maandblad verschijnt, viert een onzer oude getrouwen, oud-pastoor H. Nillesen op kasteel Ehrenstein te Kerkrade, zijn gouden Priesterfeest.

Dan zal de Jubilaris naar Limburgse zeden met plechtige toespraken, met „kamer“-geschut en klankrijke fanfaremuziek en met naïeve versjes van in het wit-geklede bruidjes worden geëerd. Zijn kasteel zal rijkelijk zijn versierd en straten ver zal men de vlaggen zien wapperen. Want zijn feest zal het feest zijn van heel de parochie.

Maar de Jubilaris zal er niet van uit het evenwicht geraken. De feeststorm zal hij doorstaan „saevis tranquillius in undis“, gelijk het een Limburgse pastor jubilaris betaamt.

Dit gunstig moment grijpt het Bestuur van het Natuurhistorisch Genootschap aan om Pastoor Nillesen op de eretribuun te zetten... zonder recht op verzet. Want de feesteling komt onze hulde als pionier van de vogelstudie in ons gewest ten volle toe.

Veertig jaar geleden, toen blijkens het artikel

van Dr Brongersma op pp. 5—12 van deze jaargang de regionale faunistiek nog in de kinderschoenen stond, was Nillesen de eerste die ten onzent een studie uitgaf over: „In wilden staat levende vogels in Limburg“ in de Jaarboeken van het Natuurhistorisch Genootschap 1912, 1913, 1914. Deze reeks getuigt van zijn nauwkeurige observaties en zijn wetenschappelijke visie. Toen hij in een dezer artikelen een oproep deed tot medewerking, bleek zijn stem gelukkig niet te zijn die eens roependen in de woestijn: de avifauna onzer provincie, waarover Nillesen het eerste licht ontstak, werd later met name door Burgemeester Hens op bekwame wijze verder bewerkt.

Nochtans staat Nillesen niet alleen als auteur bekend; immers als vogelpreparateur bleef hij tot dusver onovertroffen. Reeds in zijn jonge jaren leerde hij van zijn leermeester, wijlen pastoor N. Beckers, destijds leraar aan het Bisschoppelijk College te Weert, de knepen van het vak en aan het Klein Seminarie te Rolduc, waar hij na zijn Priesterwijding tot leraar werd benoemd, nam hij al preparerend toe in wijsheid en wetenschap. De resultaten van zijn bedrevenheid en kunstzinnige arbeid vindt men in de vogelcollecties van het Natuurhistorisch Museum te Maastricht en het streekmuseum te Kerkrade.

Misschien is het een bouté bewering dat Nillesen door de omgang met zijn gevleugelde vrienden en luisterend naar hun zingen en fluiten, de roepstem van Euterpe heeft gehoord. En toch ligt dit het meest voor de hand: *dis-moi qui tu hantes, je te dirai qui tu es*. Zo was hij dan als musicus van huis uit een natuurtalent in de ware zin des woords. Zijn opleiding voltooide hij aan de Gregoriusschule te Aken, waar hij onder leiding van Domprelat Nickes zich allengs ontwikkelde tot de talentvolle koor-dirigent en sprankelende organist, waarvan de faam bij zo menig oud-Rolducien onverzwakt voortleeft.

In het parochiewerk was pastoor Nillesen van 1922 tot 1946 werkzaam, achtereenvolgens te Bemelen en Rimburch.

In 1946 aanvaardde hij zijn emeritaat om — na zich op velerlei wijze voor zijn geboorteland Limburg verdienstelijk te hebben gemaakt — omgeven door de goede zorgen van Juffrouw Marië op Oud-Ehrenstein te vestigen. *Ad multos annos!*